

1. ÉVFOLYAM, 1. SZÁM
2024. MÁRCIUS

TORONY

íránt

A Cegléd-Felszegi Református Egyházközség Lapja

Beköszönő

Torony-iránt

Újságunk címét adó kifejezés jelentése biztosan ismert azok számára, akik tettek már meg gyalogosan nagyobb távolságokat. Abból a helyzetből ered, amikor valaki ismeri az úticélját, tudja, hogy szeretne eljutni, ugyanakkor nem ismeri pontosan az oda vezető utat.

Amikor először mentem biciklizni Ceglédre, Nagykőrös felé és amikor már visszafordulva hazafelé tartottam, a TV-torony messzire látszó alakja mutatta, merre kell jönnöm és abból tudtam következtetni, milyen távolságra vagyok még. Régebben ezt a szerepet a városok, falvak templomtornyai töltötték be: ők voltak a legmagasabb épületek, mutatva az irányt, amiféle tartunk.

Az egyház, a gyülekezet hivatása az idők során mit sem változott! Ma is mutatnia kell a célt, ami felé életünk tart. Isten országának polgárának lenni több mint az, hogy helyes hitelveket vallunk. Azt jelenti, hogy Isten országa rendje működik közöttünk. Megéljük azt kapcsolatainkban és mindabban, amit teszünk. Éppen ezért minden cselekedetünk magában hordozza a hozzá való tartozásunkról szóló bizonyosságtétel lehetőségét. Így kívánunk bepillantást nyújtani közös Isten útján járásunkba. Azt nem tudjuk, mi jön a kanyar után, de bátor szívvel megyünk előre, torony-iránt.

Szabó Árpád Csaba

Bizonyságtételek

A mi életünk megváltozott...

„– Mondtam a feleségemnek, hogy haza megyek. Ilyenkor úgy sem lehet jól halászni. Megmondtam neki, hogy tavaszra hazaamegyek. Ne hazudj neki és magadnak se. Hazudok? Igen. Te is jól tudod. Te nem mész vissza. De igen. Nem mész vissza. Soba. Nem halászol többé. Nem rúgsz be többé. Nem élsz többé Kaffernaumban. Egyikünk sem. A mi életünk megváltozott. Ahogy mindenkinek megváltozott az élete a földön. És mi tudjuk, hogy miért. Mi vagyunk az első. Akik tudják.”

(Részlet Franco Zeffirelli: Názáreti Jézus című filmdrámájából...)

A fent közölt párbeszéd a filmbéli volt halászmester Péter és a korábban vámszedő Máté között zajlott le, miután mindkettőjüket elhívta a Názáreti Jézus Krisztus, hogy életük hátralévő részét szó szerint vele éljék meg.

Gyerekként nagy hatást tett rám ezen filmes alkotás, sőt a mai napig a legmeghatározóbb Jézusról készült film az életemben.

Az ember a megtérését sokszor úgy éli meg, mintha felkapcsolnák a lámpát a sötét szobában: a megjelenő világosság által egyszerűen tudja, hogy merre kell elindulnia, mi az életének és sorsának a fő iránya és célja.

Beteljesedését itt a földön már nem a mulandó pillanatok, érzések fogják kitölteni, hanem elkezd vágyani arra, hogy egyre nagyobb mértékben részesedjen Isten örök-értvényű igazságából. Istennek tetsző életet kíván élni. Istentől való újjászületése át fogja vezetni hegyen-völgyön, mélységen és magasságon.

Isten az Ő igéjében arra buzdít bennünket, hogy *„harcoljuk meg a hit nemes harcát”* (1Timóteus 1:18) és hogy *„Dicsérjük minden nap, magasztaljuk Örökké”*. (Zsoltárok 44:9)

Természetesen saját magunk lelki és szellemi felépülése közepette fontos, hogy az életünk példázza a Szent Léleknek bennünk elvégzett munkáját. Jézus szavaival élve szó szerint éhesnek, szomjasnak kell lennünk a vele való közösségre. Nyitott, befogadó szívvel olvasva az evangéliumokat láthatjuk, hogy a Megváltó az üzeneteinek átadásában, azok mögött, mintegy megbújik, ahogy az embereket felgerjeszti, az őt követő élet megélésére. Az Emausi tanítványok is megtapasztalhatták mindezt az Úr feltámadását követően: *„Ekkor így szóltak egymáshoz: nem bevült-e a szívünk (más fordításban gerjedett), amikor beszélt hozzánk az úton, amikor feltárta előttünk az Írásokat?”*

Szellemi épülésünkhöz tehát szorosan hozzátartozik — mint testünk alapvető szükségleteinek a betöltésére adott választ megelőzően — az éhség és a szomjúság. Azután a személy után, akinek földi és hitünk szerint örökkévaló életünket is köszönhetjük majd. Fogadjuk meg hát a Szentírás alábbi sorait:

„Keressétek először Isten országát és az ő igazságát, és mindezek ráadásként megadatnak majd nektek...” (Máté 6:33)

Gyócsi Tamás

■ Magyarországi Református Egyházunk, 2024-et az élő Ige évének jelölte meg.

Úgy kell ezt érteni, mint a nőnap vagy az anyák napja. Mint ahogy nem csak az évnek azon az egy napján fejezzük ki szeretetünket és tiszteletünket az érintettek felé, ugyanúgy nem csak egy évig valljuk, hogy Isten Igéje vezet, átjár és formál bennünket. Mégis helye van annak, hogy időről-időre ezt állítsuk figyelmünk középpontjába.

Isten Igéje több, mint szöveg, több, mint pár ezer éves bölcsesség. Isten Igéje a lelkünk és a hitünk táplálója. Rajta keresztül olyan erővel és hatalommal szólal meg Urunk, mint még senki más. Ezen keresztül érezzük meg Isten jelenlétét e világban.

Isten Igéjének nem csak az írott szöveget tartjuk, de azzá válik annak hűség és hiteles magyarázata is. Jézus Krisztus mondja:

„Aki titeket hallgat, engem hallgat” (Lukács 10:16). Továbbá, amint János apostol evangéliumában elénk adja: „Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicső-

ségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal.” (János 1:14)

2024-ben tehát figyelmünk középpontjában nem csak Isten írott Igéje (a Biblia), Isten hirdetett Igéje (a prédikáció), Isten kiábrázolt Igéje (az úrvacsora) és Isten testté lett Igéje (Jézus Krisztus) áll, hanem ezek együttese.

Az élő Ige nem más, mint a Szentlélek munkája bennünk. Ő az, aki megeleveníti és maivá teszi a Biblia üzenetét. Ő az, aki szól az igehirdetők által. Általa több egy falat kenyérnél és korty bornál az úrvacsora. És Ő az, aki Krisztust magasztalja bennünk és Krisztusra utaltságunkról meggyőz minket.

2024-ben is üzenetünk középpontjában az evangélium (Jézus Krisztus halálának és feltámadásának az öröme) kell, hogy álljon: „Mert nem szégyellem az evan-

géliumot, hiszen Isten hatalma az minden hívőnek üdvösségére” (Róma 1:16)

AZ ÉLŐ IGE ÉVE
— 2024 —

”

Mert Isten igéje élő és ható, élesebb minden kétélű kardnál, mélyre hatol, az elme és a lélek, az ízületek és a velők szétválásáig, és megítéli a szív gondolatait és szándékait.
(Zsidók 4:12)

Szabó Árpád Csaba

Élet- morzsák

■ *Megint elnapoljuk?*

Nem! Kétszeri halasztás után végre jó idő kacsintott ránk és október 14-én eljutottunk Zebegénybe, gyülekezeti kirándulásunk célhelyére.

Így különösen nagy volt az öröm, hogy ezen a szép napos őszi reggelen összegyűlt egy 16 főből álló csapat és vonattal elindultunk a gyönyörű Duna-parti településre. Már az utazás is nagyon kellemesen telt. Amikor megérkeztünk a célállomásra, első utunk a rétesboltba vezetett, ahol — hiszen üres gyomorral még a túrázás sem esik olyan jól! — különféle, finomabbnál finomabb réteseket kóstolhattunk. Majd nekivágtunk a túrának, amelyet Imre Krisztina presbiter testvérünk úgy jelölt ki, hogy az idősebb résztvevők számára se legyen megerőltető. A gyönyörű őszi fák, az avarillat, a madáracsicsérgés, a Dunakanyar lenyűgöző látványa és a kedves csapattagoknak köszönhetően, csodálatos élmény volt mindannyiunk számára. Séta közben

nemcsak a láb-, hanem a rekeszizmainkat is megtornáztattuk: kellemes beszélgetések, jó hangulat jellemezte a kirándulásunkat.

A hegyről leérve, a kulacsainkat megtölthettük friss, hideg vízzel, ami nagyon jólesett az októberi időjárásra nem emlékeztető, meleg napsütéses időben.

A Duna-parton megpihelve elfogyasztottuk az otthonról hozott elemőzsiánkat, majd a csapat fiatalabbik fele a folyó vizén sajátíthatta el a „kacsázás” művészetét, kisebb-nagyobb sikerekkel.

Délután egy újabb vonatozás után — amely már a fáradtságnak köszönhetően sokkal csendesebb volt — épségben és fantasztikus élményekkel tértünk haza.

Bízom benne, hogy a csapat minden tagja számára ez a nap életre szóló élmény volt. Aki kimaradt belőle, csak bátorítani tudom, hogy legközelebb tartson velünk — nem fogja megbánni!

Szabó Valéria

Járd az utad a természetben is!

A pandémia minden tekintetben sok újat hozott életünkbe — számos negatívuma ellenére meg kellett tanulnunk vele együtt élni. Azonban pozitív hozadékaról is beszámolhatunk: mivel szinte minden zárva volt, legtöbb tevékenységünkben pedig korlátozva voltunk, így maradt a természet, mely annyira beopta magát sokak szívébe, hogy egyre több művelője, követője lett a TÚRÁZÁSNAK. **Imre**

Krisztina kedvcsinálója:

Az én „túra-történetem” 2020 decembereiben kezdődött. Abban az évben már foglalkoztatott ennek a tevékenységnek a gondolata, de kerestem a mentortom hozzá, aki bevezet rejtelseibe, mert igazán jól akartam csinálni. Végül úgy alakult, hogy túratársamnak köszönhetően a teljesítmény-túrázásba csöppentem bele. Mi is kell egy JÓ túrához?

Így, néhány évnyi tapasztalattal a hátam mögött, azt gondolom, hogy a legfontosabb a jó öltözet megválasztása — nincs is annál rosszabb, mint amikor nem az időjárásnak megfelelő lábbeli, felső vagy kabát van rajtunk. Lehet bármily szép a táj, sajnos nagyon sokat elvesz az élményből, ha ázunk-fázunk, kényelmetlen az öltözet vagy feltöri lábunkat a túracipő, de szintén kellemetlen, ha nem a megfelelő anyagból készült vagy mennyiségű ruházatot viseljük. Szerencsére, már vannak erre szakosodott sportboltok, ahol megvásárolhatunk minden szükséges kelléket eme sporthoz. Külön érdemes megemlékezni a túrabotról is. Én a kezdetektől azzal túrázom, és

nagyon sokat tud segíteni menet közben akár felfelé, akár lefelé, akár technikás terepen. Továbbá nagy segítség, ha fárad a láb — tudom, különösen hangzik, de át lehet terhelni a kezekre, ezáltal a karok is folyamatos edzésben vannak.

Nagyon hasznos lehet még a túrázásra kialakított hátizsák is — nehézség, távolság függvényében válasszuk meg annak méretét! Figyelnünk kell arra, hogy a legszükségesebbek velünk legyenek, de arra is, hogy ne pakoljuk túl, hisz csomagunkat végig a hátunkon kell vinnünk. Hogy mi kerüljön a hátizsákba, nagyon szubjektív, hisz mindannyian mások vagyunk, mást igényel a szervezetünk. Gondoljuk végig, mit szeretünk, mi praktikus! Olyan dolgokat csomagoljunk, amik energiát adnak, nem terhelik feleslegesen a szervezetünket, de segítenek minket a teljesítésben.

Az eddig említett dolgok elengedhetetlenek a cél sikeres eléréséhez, pozitív túraélményhez, de mielőtt elmélyülnénk a túrázás rejtelseiben, mindezek előtt érdemes végiggondolni, mit szeretnénk pontosan. Csak sétálni egyet családunkkal, kedvesünk-

▶▶▶

Gyülekezeti kirándulás

Legutóbbi szarvasi gyülekezeti kirándulásunk után izgatottan vártam, hogy vajon 2023-ban is lesz-e egy hasonló, jó hangulatú közös utazás? Örömmel hallottam a hirdetésben, hogy a nyári pihenő után, mikor már visszazökkenünk a megszokott kerékvágásba, szeptember közepére Poroszlóra tervez kirándulást tenni a gyülekezet.

Sokan voltak partnerek a kezdeményezésben, így szeptember 16-án reggel egy nagy busszal útra is kelhettünk közel 50 fő teltre kész, feltöltődni vágyó emberrel: családokkal, ifjakkal és a picit idősebbekkel.

Az első megállónk a Kiskörei Hallépcsónél volt, ahol megmozgathattuk végtagjainkat a közel másfél órás út után, illetve kávéval, teával frissíthettük fel magunkat. Lehetőség volt végigsétálni a hallépcső mentén és élvezni a táj szépségét, csendjét, a víz nyugalalmát. Az idősebbek kisebb séta után megpihentek egy-egy padon és jókedvű beszélgetés mellett élvezték, ahogy a nap-sugár simogatja arcukat.

A hallépcső **Közép-Európa legnagyobb ökológiai halfolyosója**, ez biztosítja a kapcsolatot a Tisza-tó és az **akár 10 méterrel alacsonyabb vízszintű** Tisza folyó között. A hatalmas szintkülönbség és a vízlépcső zárt zsilipjei megakadályozták a halakat abban, hogy szabadon, természetesen mozgassanak a tó és a folyó között. Ezért hozták létre a hallépcsőt 2014-ben, ami tulajdonképpen kikerüli az akadályt.

A következő megállónk már Poroszlón volt, ahol a Kormorán étteremben várt a gőzöl-gő húsleves és a kicsinek semmiképp nem mondható rántott szelet. Az ételek bőségesek és ízletesek, a kiszolgálás pedig nagyon kedves volt. (Mindenkinek ajánlom ezt az éttermet, aki Poroszlón jár!) A jó hangulatban elköltött ebéd után indultunk tovább a Tisza-tavi Ökocentrumba. Itt a bátrabbak már célba is vehették a kikötőt,

kel vagy sportolni egy jót? Ennek megfelelően készülünk fel! Egy spontán séta a Margitszigeten nem igényel semmiféle tervezést, de például a sokak által méltán népszerű Rám-szakadékon végigmenni már igen!

Oly' sok mindenről lehetne még írni: túramozgalmak, navigációs eszközök, túrajelzések, milyen túrák is vannak, hogyan válasszunk... Azt gondolom, elsőre nem terhelném az olvasót további információkkal. Kedvescsinálnok szántam soraimat azok számára, akik még nem túráztak, vagy próbálták, azonban nem vált igazán szenvedélyükké. De szeretném nyitva hagyni ezt a kérdést — ki tudja mit hoz a jövő? Számomra biztosan nagyon sok szép túrát. És Önnek, kedves olvasó?

Imre Krisztina

ahonnan hamarosan 3 kishajóval indultunk neki a vízi barangolásnak egy túravezető segítségével. Csodálatos vízi világ — mintha egy természetfilmet néznénk, csak élőben! Számomra hatalmas élmény volt a zegzugos csatornák, lombosított borított vízi utak, nádasokkal határolt kisebb-nagyobb vízfelületek labirintusa, ahol testközelből találkozhattunk a Tisza-tavi élővilág sokszínűségével! Ebben a mesészerű világban észrevétlenül elröpült az a közel egy óra, ami rendelkezésünkre állt a hajókázásra. Szívesen „fürödtem” volna még a napfényben a vízen ringó hajó orrában, de az élmények ezzel még nem értek véget. Ezután indultunk felfedezni az Ökocentru-

mot, amely modern, interaktív eszközökkel mutatja be a tó gazdag élővilágát. A felszálló madarat formáló központi épület négy szinten várja a látogatókat állandó és időszakos kiállításával és kilátótornyával, amelynek teraszáról madártávlatból csodálhatjuk meg a tájat.

A kicsik szórakozását a kalandjátsszótér, a rönkjátsszótér és a vízi játszótér biztosította. Számos élménnyel gazdagodva indultunk haza — ismét egy tartalmas, jó hangulatú kiránduláson vehettünk részt, aminek úgy gondolom, lesz folytatása. Istennek hála ragyogó időben, gyönyörű helyeken töltödhettünk, épülhetett a gyülekezetünk közössége, rácsodálkozva Isten csodáira! SDG

Bárány Brigitta

Vakációs Bibliahét 2023

A tavaly nyári napközis hittantáborunk — mely június utolsó hetében került megrendezésre a felszegi egyházközségben — a Kaptár-ruhatár címet viselte. A témát a Dunántúli Református Egyházkerület KOEN-csoportja dolgozta ki, a program

pedig az identitás kérdését járta körbe. Feladatunk az volt, hogy rávilágítsunk arra: mi a Biblia útmutatása, zsinórmértéke az identitás témakörében? Az egyes hétköznapi témái a bibliai ruhadarabok köré épültek: Ádám és Éva bőrruhája, Anna kis-mamaruhája, József cifra ruhája, Illés palástja, a mennyei fehér ruha ígérete.

Istennek hála, hogy fantasztikus munkatársi csapattal dolgozhattunk együtt, melynek tagjai az egész fiataloktól, a már idősödő korosztályig képviselték magukat. Az ifjak (felsősök-középiskolások) már hetekkel korábban megkezdték a díszletek, dekorációk, eszközök elkészítését, illetve a kerettörténet dramatizálására való felkészülést, melyben különböző méheket alakítottak.

A kezdő- és záró áhítatokat nagytiszteletű Szabó Gábor nyugalmazott lelkész, és nt. Szabó Árpád Csaba, gyülekezetünk lelkipásztora tartotta. A közel 60 gyermeket 4 korcsoportba, 4 helyiségbe szerveztük/ír-

nyítottuk, ahol a csoportvezetőkkel és segítőkkel játékos módon kézműveskedéssel is kiegészítve dolgoztunk fel a napi bibliai történetet. A napi programpontokat közös éneklések, zenélések tarkították. A zenekar (melynek tagjai közt szolgált szabadságát töltő felnőtt a saját gyermekeivel, de zenélést művelő és kedvelő számos fiatal és felnőtt is) gondoskodott a vidám énekvezetésről, kíséretéről. Ebben az évben is sok ének vált kedvencünké. Ezekbe a templomtérben történő, Istent dicsőítő fél órába szívesen kapcsolódtak be azok a felnőtt gyülekezeti tagok is, akik szabadidejüket felajánlva segítették a táborozók mindenemű ellátását. Istennek tartozunk hálával azért, hogy e hét alkalmain keresztül is épülhettek Istenismeretben és hitben a tábor résztvevői.

Soli Deo Gloria!

Vasné Arany Katalin

amely tagjai rendszeresen járnak, mert nyitott a szívük és érdeklődve fogadják a lelki táplálékot. A történetek mögött mindig van valami szellemi, mögöttes tartalom, amit érdemes megfogadni, amin érdemes gondolkodni.

Mivel az érzelmeket más-

Gyermekistentisztelet

A gyermekistentisztelet a Cegléd-Felszegi Gyülekezetben közös munka, melyben egymást kiegészítve végezzük a szolgálatot. Mindenki más talentummal sáfárokodik: van, aki gitárral, citerával gazdagítja a dicséretet és van, akinek a kézműves foglalkozások az erőssége, de van olyan is, aki nagyon jó feladatlapokat állít össze egy adott történettel kapcsolatban. Az ifjúságba vetni nemes feladat, mert ahol vetés van, ott aratás is lesz a maga idejében.

Életkoruk és képességeik szerint két csoportra vannak osztva a gyerekek. Sokan úgy érkeznek, hogy a történetek nagy részét már ismerik, de mégis van egy „mag”,

hogy élük meg gyermekkorban, sokkal intenzívebben, ezért a szemléltető eszközökön keresztül is próbáljuk elmélyíteni az igazságot, azt a kincset, amit a Biblia tár fel előttünk.

Éppen ezért jelenlegi tervünk, hogy bemutassuk a padlóképekkel történő szövegfeldolgozást, ami fejleszti a kreativitást és az érzelmi intelligenciát. Ez a lehetőség számunkra új kihívásokat rejt magában, a gyerekeknek pedig felejthetetlen élményteret hoz létre. Így törekszünk a legfontosabbra: hogy a szívüket elérjük.

„Minden féltett dolognál jobban őrizd meg szívedet, mert abból indul ki minden élet.”

Példabeszédek 4:23

Gyócsi Aliza

Ceglédi Református Öregtemető

A református öregtemető történetét Paskáné Arany Virág tolmácsolásában olvashatjuk, aki anno nagytisztetű Gál Gézától halotta és adja számunkra okulásul tovább. Eddig színhagyomány útján terjedt, de gondoljuk olyan értékesnek, hogy most írásban rögzítve is visszatekintsünk ennek a sírkertnek a múltjára, mi-

előtt feltennénk a kérdést: hogyan alakul a jövője?

A II. világháború és azt követő államosítások során kialakult tisztázatlan viszonyok gazdátlanságát követően kapta meg a három gyülekezet a temetőt közös tulajdonba, melynek gondozását a Felszegre bízták. A címben szereplő sírkert minden jelzője fontos,

ugyanis ez városunk legrégebbi és legnagyobb temetője, ahol — annak ellenére, hogy református — ma már minden felekezet híve végső nyughelyre talál. Egyházközségünk fenntartásába azokban az időkben került az évek óta gazdátlan és így elburjánzott temető, mikor Felszegnek még temploma sem volt.

►►► A temetőkert egy csősznek és családjának mindig munkát biztosított — ők a főbejárat mellett álló csőszházban éltek, melyhez ólak, baromfiudvar is tartoztak, de a gondnok bevételének kiegészítését a terület hátsó, üres részében ültetett növényekkel való gazdálkodás is segítette.

A végtisztesség kapcsán Cegléden már hosszú időre visszamenőleg az úgynevezett „kupacba temetkezésről” beszélhetünk, mely — mint neve is mutatja — azt jelenti, hogy a családok igyekeznek egy helyre, egy már meglévő sír köré váltani a majdan elhalálozó családtagok nyughelyét.

A régi időkben a hontalanok, nincstelenek, szegényházból eltemetettek a hátsó részen kaptak helyet — ez idő tájt a IX. parcella volt az olcsó, félárú hely a rászorulóknak számára.

Aztán az idők során megváltoztak a szokások: egyre több a hamvasztásos temetés és egyre több az el nem temetett halott. Ebből is fakadhat, hogy egyre több sírhelyet nem váltanak meg vagy nem gondozzák azokat — a temető rendezettsége ezért jelentős mértékben leromlott. A X.-XI. parcella már 30 éve lezárára került, mert ezeken a területeken elfogytak a szabad helyek. A terv az volt

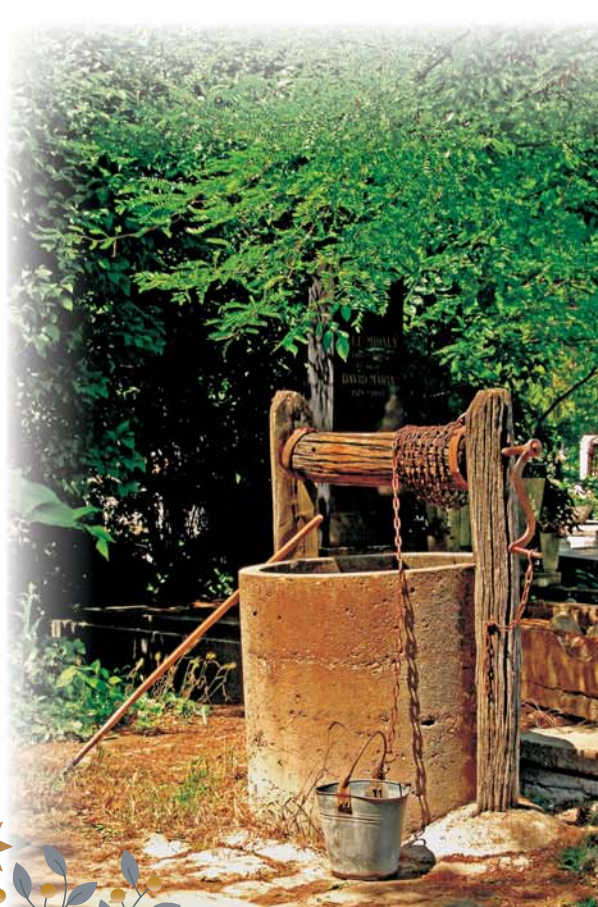
— még nagytiszteletű Gál Géza lelképásztor idejében —, hogy az elévülési idő után, ez a két parcella tereprendezést követően újranyitásra kerül. Itt komoly problémáink vannak a temető rendezettségével. Ne feledjük, hogy a hozzávetőlegesen másfélszáz sír elhanyagolása nem oldható meg egy ember munkájával vagy kampányszerű beavatkozásokkal! A megváltozott temetkezési szokások nagyon megnehezítették a temető gazdaságos fenntartását.

Lehetőségeinkhez mérten igyekszünk a mai kor számára elfogadhatóvá tenni a sírkertet: a régi csőszház helyére új irodaépület létesült, melyben kézmosó és mosdó is található, valamint tervezzük, hogy a régi (ideiglenesnek épült) ravatalozó helyett egy új és a temetési szertartáshoz méltó épület valósuljon meg. Utóbira néhány ceglédi vállalkozó alapít-

ványt hozott létre, mely az új épületet megcélózva egy tervezői pályázatot is kiírt. Reménykedünk benne, hogy a tervre hamarosan adakozni is lehet és a jelenleg fennálló áldatlan állapot pár éven belül megoldásra lel.

A hosszútávú tervek között szerepel még a villanyhálózat modernizálása (oszlopcserék), a temető digitális térképének létrehozása, a zöldhulladék telken belüli komposztálása, valamint szóróparcella és urnaparcella kialakítása is.

Paskáné Arany Virág

Főgondnoki gondolatok

„Áldjátok az Urat mindnyájan ti,
akik az Úr szolgálói vagytok... (Zsolt 134,1)

Az év vége és az új esztendő kezdete mindannyiunk életében a számvetések, tervezések időszaka. Nincs ez másként az egyházak, egyházközségek életében sem. Hálaadással gondolni a kapott jókra, az elért eredményekre és Istenbe vetett hittel, bizakodással, reménységgel tekinteni a jövő feladataira.

Czinege Csabával, a Cegléd-Felszegi Református Egyházközség főgondnokával Korondi Rózsa beszélgetett „égi és földi” dolgokról.

A főgondnok úr megválasztása előtt és az azóta eltelt két és fél év alatt számos változás, esemény történt a gyülekezet életében. Mindezek az Ön tisztviselői feladatait is megváltoztatták. Ismert és keresett asztalosként a munkája és a családja mellett bizonyára nem könnyű jól sáfárkodni az idővel...

Hála Istennek ez nem okoz gondot. Az egyháznál a feladataimat nem egyedül végzem. Ahogyan az asztalosműhelyben, úgy az egyháznál is csapatban dolgozunk. A presbitérium bizottságai segítik a munkámat, így nem kell minden részfeladatot egyedül megoldanom. Jó tervezéssel, a tennivalók átgondolásával, a fontossági sorrendek felállításával és azzal a hittel, hogy az Úr ad nekem a vállalt feladataimhoz elég erőt – így tudom a mindennapi feladatokat összehangolni.

A 2022-es népszámlálási adatok szerint a magukat reformátusoknak vallók száma is csökkent. Ez a kedvezőtlen adat megmutatkozik-e az egyházközség tagjainak nyilvántartásában?

Szerencsére nem fogyunk, Istennek legyen hála. Néhány fővel vagyunk csak kevesebben, főként elköltözés miatt. Nagyon sok kereszttelőnk volt, a konfirmandusok száma sem csökken, ez is reménységgel tölt el bennünket. Cegléden sok a református, bízom benne, hogy Isten megsegít, megtart minket és a gyülekezetünk nem fog el.

A Felszegi Református Egyházközség „család-sokgyermekes családok” ismert a városban, mivel több sokgyermekes család jelenti a közösség alapját. Ezek a gyerekek és fiatalok vajon a konfirmáció után is a gyülekezet lelki tagjai maradnak? Milyen „földi” megtartó erők segítik a közösségben maradásukat?

Ahhoz, hogy ide eljutottunk, egy kicsit régebbre kell visszatekinteni. Gál Géza lelkipásztorunknak nem volt felesége, gyermeke, ebből adódóan, bár nagyon szíven viselte a fiatalokkal való foglalkozást, mégis kevésbé tudta maga köré gyűjteni őket. Amikor a következő lelkész, Sándor Balázs és a családja megérkezett, szinte vonzották a fiatalokat, a családosokat. Remek programokat szerveztek, sokat kirándultunk, jókat beszélgettünk és mindezt úgy, hogy mindenben ott volt az Ige. Én is akkor lettem presbiter. A család-sokgyermekes válás talán ebben az időszakban kezdődött. Ez csak folytatódott és erősödött Bereczky Örs lelkipásztorsága idején, valamint most is. Az új lelkészünk, Szabó Árpád Csaba maga is fiatal, nagycsaládos, rendkívül aktív és a gyülekezetben lévő családokat, fiatalokat sokféle módon igyek-

►►► szik a közösségben tartani. A gyülekezeti ház bővítése, felújítása is hozzájárul, hogy szeretünk itt lenni. A közösségi terek kialakítása nem csak az egészen kicsik – baba-mama klub, óvodások – igényeit elégíti ki, hanem sokféle szórakozási lehetőséget kínál az ifiknek is. Pingpong-ozás, nagy tv, csocsóasztal – ezeket mind használják a konfirmandusok a felkészítő órák előtt és után is. Úgy látjuk, hogy jól érzik itt magukat. Hogy hányan maradnak majd a gyülekezetben a fogadalomtételük után? Csak reménykedhetünk, imádkozhatunk, hogy sokan. Jól tudjuk, hogy Isten kegyelmi munkája mellett milyen nagy szerepe van a családi, szülői példamutatásnak is. A konfirmandusok szülei nem mindig gyülekezeti tagok. Sajnos azt látjuk, hogy azok a gyerekek, akik nem a szülők által kerülnek be a konfirmandus csoportba, hanem az iskolából jönnek, azok közül nagyon kevesen maradnak közöttünk, több-

ségük lemorzsolódik. Ezért is igyekszünk sokféle módon vonzóvá tenni számukra a gyülekezetünk életét, és az olyan közösséghez tartozás fontosságát, amely nem csak örömteli együttléteket kínál, hanem lelki segítséget, védőhálót is biztosít.

Az egyházközösség elkötelezett híve a közösségi kapcsolatok építésének. Kettő testvérgyülekezete is van, mindkettő az anyaország határain túl (Ungvár, Szentmáté). 2018-ban, még az előző lelkipásztor szolgálata idején a gyülekezet jelentős anyagi támogatást nyújtott a szentmátéi testvérgyülekezet közösségi házának építéséhez. Am a szálaak szorosabbá fűzéséhez a személyes találkozások is szükségesek. E célból egy közösségépítő baráti látogatást terveznek 2024 nyarára. Kérem, beszéljen erről egy kicsit részletesebben.

A szentmátéi gyülekezet még Gál Géza lelkipásztor idején lett testvérgyülekezetünk. Először csak ő és az akkori főgondnok,

►►►

Arany Béla látogatott oda. A következő lelkész idején mélyült és szélesedett a kapcsolat, már nem csak Sándor Balázs és a főgondnok úr, de több gyülekezeti- és kórustag is részt vett ezeken a találkozóson. Bereczky Örs szolgálata idején pedig már az ifi csoportunkat kétszer is kivittük és a Sztárai énekkar is meglátogatta a szentmátéiakat. Az ottani gyülekezettel szép emlékek fűznek össze. Az ő ifi csoportjuk és a mi ifink együtt kirándult, sokféle programmal kedveskedtek nekünk, felejthetlenné téve az ott töltött időt. Akkor én még presbiterként, segítőként voltam kinn velük. A gondnok urat, Ödön bácsit nagyon megszerettem, nála laktam. Abban az időben még nem épült meg a vendégház, mindannyiunkat családoknál helyeztek el. Külön varázsa volt ennek: néhány napig belelátni az életükbe és megtapasztalni, megélni az erdélyi vendégszeretetet. Terveink szerint ez év nyarán is ellátogatunk Szentmátéra, a szervezés már megkezdődött, bizonyára lesznek jelentkezők erre a közösségépítő, baráti látogatásra is. Most már nem családoknál fogunk lakni, hanem az új vendégházukban leszünk elhelyezve. Én már alig várom az újabb találkozást!

Korondi Rózsa

Ki vagyok én...

A címben szereplő tagmondat sokféle szövegösszefüggésben elhangozhat. Talán az első, ami eszünkbe jut, az a magamutogatás. Ki vagyok én... ki olyan jó, ügyes, gyors, okos, gazdag... mint én?

Itt a gyülekezetben szervezett rendezvényeink címében azonban nem így tesszük fel ezt a kérdést. Nem hencegni akarunk, hanem feleleteket találni a bennünk felmerülő kérdésekre. Ki vagyok én, mihez kezdjek én a próbák közepette, amikor a gyász terhe rám nehezedik?

Hol van a helyem és mi a szerepem Isten teremtett világában? Mit jelent, hogy az ember társas lény és mi közösségben (családban) éljük az életünket?

Mi a bőjt szerepe és jelentősége a ma embere számára? Mennyire fontos ahhoz, aki vagyok az, amit mondok és teszek? Milyen a munkához való helyes viszony?

A „Ki vagyok én...” című rendezvényeink alkalmával életünk egy-egy szeletét vizsgáljuk meg és a felmerülő kérdésekre igyekszünk

Isten igéjével összhangban lévő válaszokat adni. Ebben, az élet különböző területein munkálkodó személyek, szakemberek vannak a segítségünkre. Az egyes esték üzeneteit zenei, irodalmi művek teszik még megragadhatóbbá.

Minden kérdésfelvetés mögött a zsoltáros imádsága van:

„Micsoda a halandó – mondom –, hogy törődsz vele, és az emberfia, hogy gondod van rá?” (Zsolt. 8:5) **Szabó Árpád Csaba**

és mire van
szükségem?

Egyházfenntartói járulékát, adományait bankkártyával és átutalással is fizetheti!
Átutalás esetén az alábbi számlaszámra várjuk befizetéseiket:
10403129-49574955-54561007 | **CEGLÉD-FELSZEGI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG**
A közleményben ne felejtse el feltüntetni a befizető egyháztag nevét.
Köszönjük, hogy ily' módon is hozzájárul gyülekezetünk működéséhez!

Torony-íránt | Kiadja a Cegléd-Felszegi Református Egyházközség
Szerkesztette: Obrácz-Nagy Ágnes | Tördelte: Pásztor Zoltán
Fotók: Fehér Dániel, Szabó Árpád Csaba, Kernács Fruzsina | Megjelenik 400 példányban

ISTENTISZTELET:
vasárnap 9.00 óra